

Ženy ve službě: 74. Kdy a jak mě Bůh povolal ke kázání

Ženy ve službě

Kdy a jak mě Bůh povolal ke kázání

Jako teenagerka jsem věděla, že mě Bůh volá do své služby, což v té době pro ženy znamenalo stát se misionářkou nebo se provdat za někoho, kdo slouží.

Na vysoké škole jsem opět pocítila Boží volání. Vrátila jsem se na kolej a napsala si do zadní strany své malé Bible Nového zákona: „Dnes jsem si ve svém srdci dala předsevzetí. Nemohu se obrátit zpět. Neobrátím se zpět.“

Stále ještě jsem neměla jasnou představu o tom, kam to může vést.

Později jsem se vdala a narodilo se mi dítě. O několik let později jsem se rozvedla. To bylo naprosto zdrcující pro mou duši způsobem, který nedokážu popsat. Opravdu jsem cítila, že rozvod je špatný, a byla jsem přesvědčena, že je to neodpuštělný hřích. Rozvod je velmi veřejný. Takže nebylo možné skrýt, co se v mém životě stalo.

Bylo by jednodušší se o tomto období mého života nezmínit. Ale Bůh mi stále připomíná, že jsem nejen spasena jeho milostí, ale že jsem povolána sloužit jeho milostí. On vykoupil můj život mnoha způsoby.

Nepřítel – satan – se vás vždy bude snažit přesvědčit, že ve vašem životě je něco, co vám brání sloužit Bohu.

Naše kultura se stále zaměřuje na své definice úspěchu, prospěchu a pozemské odměny. Může být těžké zůstat na Boží cestě a připomínat si, že Boží volání nezmizí.

Boží volání potvrzeno

Žila jsem v oblasti Houstonu. Když byly mé dceři čtyři roky, přestěhovali jsme se do Tyleru. Svého současného manžela jsem potkala ve sboru.

Tam jsme se vzali a později se nám narodila holčička. I nadále jsme byli věrní ve sboru. Jednou ve středu večer přednesl vysokoškolský profesor referát s názvem „Úloha žen v církvi“. Moc mě to nezajímalo, ale začala jsem poslouchat, jak přednáší.

Najednou ke mně Bůh promluvil velmi jasně. Nechci říct, že jsem slyšela jeho hlas, ale v srdci jsem věděla, že ke mně mluví. Bylo to pro mě tak skutečné, že jsem se rozhlédla kolem sebe, abych zjistila, jestli to poznají i ostatní.

Bůh řekl: „Myslel jsem to vážně předtím a myslím to vážně i dnes. Chci, abys kázala.“ Okamžitě jsem věděla, že mi Bůh připomíná vysokou školu, když jsem si do své malé Bible napsala: „Nebudu se obracet zpět“. Souvislost s onou dávnou bohoslužbou mi byla jasná. Ale tady se zdálo, že jasnost končí.

Jako ženě v baptistickém sboru nebyla cesta ke kázání zřejmá. Ve skutečnosti byla často zablokována.

Můj manžel Eddie mě velmi podporoval a ochotně mi pomáhal následovat Boží volání. Jednoho dne odvezl dodávku s členy našeho sboru na prohlídku Truettova teologického semináře na Baylorově univerzitě. Vrátil se domů s přihláškou pro mě a věřil, že by to měl být můj další krok. Podala jsem si přihlášku a v roce 2005 jsem byla přijata. Upravila jsem si práci tak, abych mohla pracovat tři dny v týdnu, a zbylé dva dny jsme cestovali do Waca. Netrvalo to dlouho a bylo to vyčerpávající.

Rozhodli jsme se, že se do Waca přestěhujeme, ale náklady na logistiku byly skličující.

Největší výzvou bylo prodat náš dům.

Rozhodli jsme se „vyložit rouno“ (Soudců 6). Poskytli jsme Bohu zkoušku, abychom zjistili, zda je to skutečně to, co po nás chce. Kdyby se náš dům prodal, věděli bychom, že se máme přestěhovat. Pokud by se neprodal, museli bychom si najít jinou cestu.

V Tyleru se v té době domy neprodávaly dobře. Náš dům se prodal ještě týž den, kdy jsme na dvoře vyvěsili ceduli realitní kanceláře. Bůh posílil mé povolání ke kázání a potvrdil naše stěhování do Waca.

Následování Božího volání

Truettův seminář byl slavným obdobím mého života. Naučil jsem se toho tolik o Bibli, službě a kázání a získali jsme několik velmi milých přátel.

Škola byla snadnou cestou, následování povolání ke kázání nikoliv. Překážky byly zastrašující. Byla jsem žena, rozvedená a baptistka, a nyní mi bylo 52 let. V posledním semestru semináře jsem byla velmi sklíčená.

Absolvovala jsem několik pohovorů na místa ve službě, ale zdálo se, že mě všechny posunují dál od Božího povolání ke kázání. Pracovala jsem ve dvou různých sborech v okolí jako vedoucí hudby nebo učitelka Bible, ale kázat jsem nesměla. Mohla jsem vést biblické hodiny, ale ne z kazatelny.

Nakonec jsem se modlila: „Bože, věřím, že jsi stvořil všechno ve vesmíru. Věřím, že jsi mě povolal ke kázání a že jsi mi připravil cestu do Truettovy univerzity. Přestanu ‚navazovat kontakty‘ a snažit se něco zařídit.

Pokud to opravdu chceš, abych udělala, budeš to muset zařídit ty. Amen.“

Okamžitě mě naplnil „pokoj, který převyšuje každé chápání“ (Filipským 4,7).

O několik týdnů později mi zavolal předseda výboru pro hledání kazatele v baptistickém sboru Meadow Oaks v Templu. Zeptal se mě, zda mám stále zájem ucházet se o místo kazatele. Ano, měl jsem, a tak jsme zahájili tento proces.

V květnu 2008 jsem ukončila studium na Truettově univerzitě a v září téhož roku mi Meadow Oaks zavolali, abych se stal jejich kazatelkou. Jejich kazatelkou jsem byla dvanáct let, až do roku 2021, kdy jsem odešla do důchodu.

Stále rád kážu a vyučuji Boží slovo. Stále platí můj památný verš z dětství: „Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem a neopírej se o svůj rozum; na všech svých cestách se mu podržuj, a on ti urovná stezky“ (Příslloví 3,5-6).

Lillian Hindsová

[Baptist Standard](#)

Lillian Hindsová

Lillian, povězte nám o své cestě ve službě, o místech a způsobech, kde jste sloužila a sloužíte.

Celý život jsem navštěvovala církev a pracovala jsem v podstatě ve všech oblastech církve, kde se dá pracovat. Poté, co mě Bůh povolal ke kazatelské službě, jsem navštěvovala Truettův seminář ve Waco v Texasu. Během té doby jsem pracovala všude, kde jsem našla otevřené dveře; někdy jsem hrála na klavír nebo vedla hudbu. V jednom sboru jsem dostal příležitost vést hudbu při ranní bohoslužbě a vyučovat při večerní bohoslužbě, ačkoli jsem nesměla stát za kazatelnou. Od roku 2008 jsem byla kazatelkou v baptistickém sboru Meadow Oaks v texaském Templu.

Jaké byly vaše největší zdroje radosti ve službě?

Miluji kázání, takže je pro mě radostí stát na kazatelně a snažit se přinášet Boží slovo Božímu lidu. Radostí mě naplňují křty, když si uvědomím, že někdo vykročil vpřed, aby následoval Ježíše; obraz jeho smrti a vzkříšení je nesrovnatelný. Je to vždy radost být s „mým lidem“. Společenství se nepřeceňuje!

S jakými největšími výzvami jste se ve službě setkala?

Mezi mé duchovní dary patří vedení. V důsledku toho jsem často pracovala na místech, kde jsem potřebovala mít hlavní slovo a činit většinu rozhodnutí.

Bylo pro mě výzvou pracovat ve sboru, který si cení společné práce, vzájemného naslouchání a postupu jako skupina. To byla také jedna z mých největších radostí – nejsem v tom sama! Být součástí Kristova těla je úžasné místo pro práci a službu. Další výzvou bylo naučit se, jak fungují sbory a že to opravdu není jen o mně. Beru svou odpovědnost velmi vážně, ale stále se snažím chápat její hranice.

Jak si udržujete fyzické a duchovní zdraví?

Pracovala jsem v zaměstnáních, kde jsem si nikdy nebrala dovolenou. A cítila jsem se provinile, když jsem zaspala. To je při zpětném pohledu tak absurdní. Když jsem se stala kazatelkou, rozhodla jsem

se, že budu vést vyváženější život. Snažím se vzít si každý týden den volna (což u kazatele někdy není možné) a dbám na to, abych měla dostatek spánku. Dopřávám si čas, abych mohla být sama s Bohem a naslouchat dalším moudrým hlasům, které promlouvají do mého života. Velmi cílevědomě trávím čas se svým manželem, dětmi a vnoučaty. Naučila jsem se naslouchat hlasům svého sboru; mají moudrost a rozlišování a často jsou způsobem, jakým Bůh působí v mém životě.

Jakou radu byste dala dospívající dívce, která rozlišuje povolání ke službě?

Pokud cítíš Boží ruku na svém životě, jdi cestami, které jsou ti otevřené. Nic takového jako „promarněná zkušenost“ neexistuje.

Jakákoli práce nebo role, kterou přijmete, vám může být později v životě užitečná. Spráťelte se s těmi, kteří vás povzbuzují, a zůstaňte jim nablízku. Pamatujte, že některé z nejvíce negativních hlasů budou mít lidé v církvi, bohužel ženy v církvi. Boží volání však převyšuje všechna ostatní, a tak ho mějte stále před očima. Být ženou ve službě není snadné ani automatické; to je v pořádku! Bůh je stále Bohem a nakonec bude mít svou cestu.

[Baptist Women In Ministry](#)

Lillian Hindsová nadále slouží místnímu sboru jako členka First Baptist Church v Planu. Vyjádřené názory jsou názory autorky.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)